

летя въ ржцѣтъ на Българытъ, които цѣла почти я посичать на части съ Теодоса и голѣмо число отличны офицеры. Тѣзи побѣда накара императора да направи миръ съ какъвто вече условія щѣлъ Симеонъ. Заключеныйтъ договоръ въ този случай, види са да былъ пазень отъ Българытъ колкото време подира Львъ управлялъ имперіята.

§ 25. Продълженіе отъ Симеоновата епоха.

Слѣдъ смъртта на Льва, Българытъ испратихъ посланници до брата му Александра, който го наслѣди, за да поднови направенъ отъ по-напредъ съюзъ между двата народа. Александръ, вмѣсто да са ползува отъ пріятелството на войнственныя тозъ народъ, върнѣ посланницытъ българскы съ презрѣніе. Симеонъ, който са ненападаше безнаказанно, станѣ по-напредъ та опустоши Тракія и сетиъ са оправи къмъ портытъ на Цариградъ, съ омыслъ да го привземе, но понеже жителитъ му бѣхъ на-шрекъ, можахъ да противостоѣтъ на българскыя царъ, който, слѣдъ нѣколко празны сбыванъя, отрече са отъ туй предприятіе и са оттегли въ *Хебдомонъ*, мѣсто малко далечъ отъ столицата. Отъ тамъ той испрати посланници до Константина VII, наслѣдникъ Александровъ, съ предложенія за примиряванъе, които са пріехъ съ радостъ отъ управителитъ на младыя Господаръ. Въ теченіете на туй преговарянье, Симеонъ обѣдва единъ день съ императора въ падата на Влахерна, и, слѣдъ угощѣніето, той тръгнѣ за отечеството си съ богаты дарове. Туй было по м. Августа на 913 год.

Кедринъ предполага, че тогазъ е станѣло миръ; ако ли вѣрвамы Зонара, Симеонъ не рачилъ да подпише условіята, които му бѣхъ предложили. Какъто и да е, на другата година (914) българскытъ царъ изново нахлыта съ обржжена ржка въ Тракія, и ка-